

Lenka Vydrová

*Příběhy vily
Březinky*

KAZDA

Kapitola I.

PŘEKVAPENÍ

Slunce zvědavě vyjuklo z peřin a namířilo první zářivé paprsky na lesní palouček. Všechno živé jako kdyby čekalo na tento jemný pokyn a začalo se radovat z nového dne. Stromům se zatřepaly lístečky a ševelily „Dobré ráno! Dobré ráno!“ Mravenci a pavouci a ostatní drobná zvířátka se rozeběhla za svými úkoly a záležitostmi. Slunéčka sedmitečná se pyšně prohlížela v zrcadlech z kapek rosy na jemně utkaných pavoučích sítích.

Najednou se stalo něco zvláštního. Jeden z malých březových výhonků na paloučku se začal pohybovat.

Ne však třepotavě nebo komíhavě jako ostatní. Zkrátka popoběhnul a začal – tančit! Co se to děje? Jak je možné, že maličká bříza běhá a tančí? Tu se bílý kmínek rozvinul a vytvořil bohatou sukni. Vlasy z tenoučkových měkkých větviček se sytě zelenými lístky zakrývají neposedné, modré oči. Po několika krocích není pochyb, že na paloučku tančí opravdová víla!

„Dobré ráno, srnky, jakpak se máte?“ prohodila víla, když ladná, štíhlá zvířata přicupitala posnídat šťavnatou trávu. Srnky jí neodpověděly, jen se na ni podívaly svýma něžnýma očima. To víle bohatě stačilo – vidět, že jsou spokojené. „Ahoj, šneku! Ahoj, kose!“ vesele zdravila všechny, které při svém tanečku zahlédla. Bývala by takto radostně vítala ráno ještě pěknou chvíli, kdyby jen malý kousek od ní nezapaskala větev. Člověk! Víla si ho pro samé dovádění nevšimla dříve. Nebylo ani obvyklé, aby tak brzy ráno chodili po lese lidé. Co tu asi dělá? Víla rychle zavínila sukni, rozhodila vlasy přes obličej a znehybněla. V mžiku byste si mysleli, že je to zase jen obyčejný březový výhonek.

Také pan Jakoubek, jenž se vydal brzy ráno do lesa na houby, prošel kolem víly, aniž by si jí povšiml. Kousek od ní našel pěkného křemenáče. Pečlivě ho očistil a vložil do košíku k ostatním houbám. Rozhlédl se

po lese a spokojen se svým houbařským úlovkem vydal se pomalu k domovu. Víla vykoukla zpod svých hustých vlasů. Ještě nikdy člověka neviděla! Vždy jen slyšela lidi, jak v lese halasí, a včas se někam ukryla. Tentokrát ji ale člověk překvapil. Nesmírně ji zajímalo, kam asi jde a co tam bude dělat. Věděla, že se vydává do nebezpečí, ale něco ji táhlo za ním. Potichouku tedy rozvinula suknicí a s odstupem cupitala za houbařem.

Netrvalo dlouho a došli k malému domku u lesa. Pan Jakoubek prošel brankou na zahradu a po cestě až ke dveřím. Potom se za ním dveře zavřely a on zmizel víle z dohledu. To jí ale nevadilo, neboť na velké zahradě bylo vskutku co prozkoumávat! Záhony pestrobarevných květin, keře, malé smrčky, vzrostlé jabloně a spousta jiných věcí. Víle se na zahradě moc líbilo. Rozhodla se, že tu do večera zůstane a pak se vrátí na palouček. Ještě nevěděla, jak moc se její plány změní!

Zahrada byla totiž královstvím jedenáctileté Anny a osmiletého Lukáše. Znali tu každičký lístek, keř i květinu. Když se Anička probudila, hned vyběhla na zahradu. Chodívala tam natrhat jahody, bylinky, či pozorovat vážky u jezírka. K němu zamířila i tentokrát a celá překvapená koukala na malinkou břízu, stojící

vedle jezírka. „Vsadila bych se, že tu dřív žádná bříza nebyla. A náletu bych si všimla, jak postupně roste. Jak se sem ta břízka dostala? Že by ji tatínek zasadil? Ale v červenci? To těžko. Přistoupila k břízce. Víla, celá zavinutá, strachy ani nedýchala. Co když ji odhalí? Dokáže utéci? Jak si teď přála být zpátky na svém paloučku! Jak nyní litovala své zvědavosti, která ji dovedla až sem!

Anička pohládila zelené listy a kmínek. Najednou vyjekla. Kmínek se pohnul! A vůbec nebyl zakořeněn v zemi! Než se však stihla vzpamatovat, z břízky se stala víla a už utíkala směrem k lesu. Vypadalo to, že se jí podaří uniknout, když tu se stalo něco hrozného: Jakási ohromná tlama plná velkých zubů ji uchopila a odnášela zpět! „Pomoc! To bolí!“ vypískla. „Co děláš, pusť, Hugo!“ okřikla Anička psa. Hugo se zatvářil provinile a nebohou vílu pustil na zem. „Au! Co se to děje?“ Víle po tvářích stékaly slzy. Kam se to jenom vydala! Zcela jistě tu zahyne. Anička k ní rychle došla a vzala ji do náruče. Stále byla překvapená, že se setkala s opravdovou vílou, ale nyní jí musela hlavně pomoci. Na otázky bude čas jindy.

Donesla rozcuchanou a pomuchlanou vílu domů. Vložila ji do své staré postýlky pro panenky, přikryla ji a otřela jí slzy. „Neplakej, budeš v pořádku. Postarám

se o tebe. Lež tady a odpočívej.“ Víla neodporovala, přestože z neznámé dívky měla stále trochu strach. Zavřela oči a za okamžik už se propadala do říše snů.



